

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۱۹/۰۲/۲۲

جليل غني هروی

موضوعگیری طالبانی حکمتیار

ابعاد گسترده داخلی و خارجی صلح افغانستان، کوشش ها و تماسهای متحدین افغانستان، در رأس ایالات متحده امریکا، را برای کشاندن طالبان به میز مذاکره و موافقت بین طالبان و حکومت افغانستان به یک صلح پایدار، این عملیه را چنان پیچیده ساخته است که یافتن راه حل مورد قبول به تمام جوانب، چه در داخل و چه خارج از کشور، مستلزم درایت های سیاسی و شکیبایی و طرح پلان مشخص و سنجیده شده و در بر گیرنده منافع ملی افغانستان و نگرانی های مشروع همسایگان دور و نزدیک و جامعه بین المللی است. این عملیه از همان آغاز با عکس العمل های متفاوت موافق و مخالف در داخل و خارج افغانستان مواجه بوده است. بیگانگان و مغرضینی که متأسفانه نقش نهایی منفی از همان آغاز بحران افغانستان بازی کرده اند و در صدد بدست آوردن منافع خود بوده اند، و با تاسف گروه ها و کسانی هم بوده اند که به میل چنین قدرتهای بیگانه عمل کرده اند، دسترسی به صلح را در تمام مراحل جریانات سیاسی چهل سال اخیر اگر نا ممکن نساخته باشد به مشکلات گو ناگون رو برو ساخته است. تازه گی ها سه روز قبل بود که سفیر پاکستان در کابل به تمام وقاحت اظهار داشت که اگر هند در برابر حمله دهشت افگانه در کشمیر زیر اداره هند که ادعا می شود گروهی در پاکستان عامل آنست، به اقدام تلافی جویانه دست بزند این عمل هند بر مذاکرات صلح در افغانستان تأثیر خواهد داشت. دیده درانی از این هم بیشتر نمی شود. و گلبدین حکمتیار می گوید اگر تنشج و یا بر خوردی بین هند و پاکستان درین رابطه رخ میدهد مردم افغانستان باید در همنائی با پاکستان در مقابل هند قرار بگیرند.

من از بیگانگان هر گز ننالم

که بر من هر چه کرد آن آشنا کرد

اکثریت مردم افغانستان خواهان صلحی هستند که متضمن امنیت و ختم خون ریزی و پیشبرد یک عملیه سیاسی باشد که طالبان نیز جزئی از یک مکانیزم مورد قبول و مطابق به احکام قانون اساسی و تشکیل حکومتی به انتخاب مردم باشند. تماسها و گفت و گو های که تا کنون با طالبان چه در دوحه و چه در ماسکو و ابو ظبی گرفته شده و تعدادی از سیاستمداران و رهبران جریان های سیاسی هم بدون حضور هیات و یا نماینده دولت افغانستان هم دران اشتراک داشتند، تنها شکل تبادل نظر داشته و به هیچ نوع توافقی که بتواند مسیر مذاکرات صلح را تأمین نماید و یا آجندای مذاکرات احتمالی آینده را تثبیت نماید، نرسیده است. افغانستان و جامعه جهانی هم از براه انداختن این تماس ها و کوشش ها و تبادل نظر ها استقبال کرده اند و اکثریت جریان های سیاسی افغانستان نیز آنرا تائید و مفید دانسته و ابراز امید نموده اند که این روند به مذاکرات بین الافغانی به شمول حکومت افغانستان، منجر شود.

ولی طوری که از موضوعگیری ها و موقف های بعضی از جریان های سیاسی بر می آید، تعدادی از این جریان ها خواهان صلحی در افغانستان هستند که مطابق به خواسته های آنها مبتنی بر منافع شخصی و گروهی آنها باشد و در چنین موقف گیری ها منافع ملی و مردم افغانستان رجحان داده نمی شود و بعضی از این رهبران چنین فکر میکنند که همین جریان های سیاسی از مردم افغانستان نمایندگی می کنند و ضرورتی به مشوره و یا نظر خواستن از مردم افغانستان نیست و حتی تشکیل اجتماعات و نظر خواهی نمایندگان مردم افغانستان در رابطه با تعیین مسیر مذاکرات صلح با طالبان را رد نموده ادعا دارند که نه تنها مشکل را حل نمی کند بلکه بر مشکلات می افزاید.

گلبدین حکمتیار رهبر حزب اسلامی که یکی از کاندیدان انتخابات ریاست جمهوری آینده نیز هست، روز پنجشنبه بیست و یکم فیروزی در گرد هم آئی به مناسبت چهلمین سالگرد نشریه شهادت، ارگان نشراتی حزب اسلامی که در پیشاور به نشرات آغاز کرد، در رابطه با فعالیت ها برای آوردن صلح در افغانستان موضوعگیری جدیدی را ابراز داشت و نکات عمده ای این موقف را چنین بر شمرد:

- تا زمانی که نیرو های خارجی و حکومت دست نشانده از بین نرود صلح پایدار نخواهد آمد.
- مورد های مشورتی مشکل ما را حل نمی کند،

- لویه جرگه های مشورتی نه تنها مشکل را حل نمی کند بلکه بر مشکلات می افزاید.
  - نیرو های خارجی باید حتماً از کشور خارج شوند.
  - طالبان به آتش بس دراز مدت موافقه کنند.
  - حکومت در جریان آتش بس به جنگجویان طالبان معاش بدهد.
  - به مذاکرات بین الا فغانی توافق کنند.
  - حکومت قابل قبول به همه جناح ها ساخته شود.
  - انتخابات یگانه راه رسیدن به قدرت و انتقال از یکی به دیگری باشد
- حکمتیار درین بیانیه خود حکومتی را که بعد از سال ۲۰۰۱ تشکیل گردیده با حکومت طالبی در افغانستان مقایسه کرد و همه را ناکام تر از سایر حکومتها در چهل سال گذشته خواند حتی از حکومت طالبی.
- در خطوط اساسی بیانیه حکمتیار که در بالا تذکر داده شد، نکات بحث بر انگیزی وجود دارد و در راستای خواسته های طالبان و موقف های آنها است که بر چند نکته درنگ مختصری می کنیم:
- ۱- آقای حکمتیار عین موقف طالبان را در ماده اول این سخنرانی خود باز تاب می دهد که همان خروج کامل نیرو های خارجی از افغانستان و از بین رفتن حکومت دست نشانده می گوید. موقفی که طالبان دارند و با حکومت افغانستان روی همین ادعا که یک حکومت دست نشانده و غیر مشروع است تا کنون حاضر به مذاکره با این حکومت نشده اند. در حالی که خودش با بدست آوردن امتیازات بی مانند موافقتنامه صلح را با همین حکومت امضا کرد.
- ۲- آقای حکمتیار باز هم در مسیر حرکت با خط طالبی مخالف هر گونه مشوره و جرگه به خصوص لویه جرگه مشورتی برای تعیین مسیر گفت و گو برای صلح و اجماع ملی برای تعیین اهداف مذاکرات است. وی چنین جرگه ای را مشکل زا میدانند. از جانب دیگر این موقف حکمتیار نشان دهنده هراس او و سایر هم کیشان و هم ردیفان او در قالب تنظیم های جهادی است که روز تا روز موقف خود را در جامعه از دست داده و از آن هراس دارند که با رای مردم افغانستان به حاشیه کشانده شوند و با فرو افتادن از اریکه قدرت مجبور به حساب دهی از اندوخته های غیر مشروع و سایر اعمالی گردند که ملت افغانستان در دهه های اخیر تجربه کرده است.
- ۳- نکته مهم دیگری که حکمتیار پیشنهاد میکند دادن معاش از طرف حکومت به جنگجویان طالبان در جریان توافق به آتش بس دراز مدت بین طالبان و حکومت افغانستان است. آقای حکمتیار بجای اینکه طالبان را که مسؤول قتل بیش از یکصد هزار مردم بیگناه افغانستان هستند، بداند که تنها در چهار سال گذشته مسؤول قتل چهل و پنج هزار سرباز و سایر قوای امنیتی افغانستان هستند، و این گروه را مسؤول غرامتی بداند که حد اقل کمکی به خانواده های شهدای اعمال شنیع و کشتار بی گناهان توسط این گروه باشد، دولت افغانستان را مکلف می سازد که به این آدم کشان معاش ماهوار رشوت و حق السکوت بدهد تا خون هموطنان بی گناه، اطفال و زنان و جوانان سرباز مدافع شرف و ناموس افغانستان را حفظ نماید و این قاتلین مردم افغانستان را بر دیده بنشانند تا او و امثال او خوشنود گردند. به چنین عملی جز باجگیری چه می توان گفت. آقای حکمتیار می خواهد برای قاتلین مردم افغانستان که هم اکنون روزانه حد اقل یکصد بیگناه را در حملات انتحاری به قتل می رسانند و حتی ملا امامان را در ولایت خوست اجازه نمی دهند که بر جنازه سربازان بیگناه نماز ادا نمایند، معاش تعیین کند تا این مزد بگیران مادر زاد و اجیر که بخاطر پول بی گناهان را می کشند، مکافات داده شوند.
- ۴- نکته جالب دیگر اینست که آقای حکمتیار تأکید دارد که " حکومت قابل قبول به همه جناح ها ساخته شود" این در حالی است که از جانب دیگر تأکید دارد که " انتخابات یگانه راه رسیدن به قدرت و انتقال از یکی به دیگری باشد". درین دو عبارت نه تنها تناقض وجود دارد بلکه حکمتیار حکومتی را می خواهد که "مورد قبول همه جناح ها" باشد نه مردم افغانستان از طریق رای آزاد و سری و رای واحد غیر قابل انتقال مطابق به قانون اساسی افغانستان. نا گفته نگذیریم که گلبدین حکمتیار همیشه بر انتخاباتی تأکید دارد که مردم به احزاب سیاسی رای بدهند و هر حزب به تناسب آرای که بدست می آورد نمایندگانی به پارلمان معرفی دارد که این در خواست و پیشنهاد با قانون اساسی افغانستان در مغایرت کامل قرار دارد.
- درست بخاطر داریم که در دوران تهاجم قوای اتحاد شوروی سابقه و مقاومت مردم افغانستان هر زمانی که انتقادی از یکی از این رهبران خود اعلام شده ای جهاد افغانستان می شد ادعا می کردند که به اسلام بی احترامی شده آقای حکمتیار و همدیفان شان به شمول طالبان هنوز هم به همان تخیل و تصور هستند و به این ترتیب در پی دوام تزویر و فریب مردم هستند که انتقاد از آنها بی احترامی به اسلام است. این گروه گان گیرندگان مردم و جهاد افغانستان جناحهای شانرا تصمیم گیرنده در رابطه با تشکیل حکومت میدانند نه مردم افغانستان را و اگر حکومت مطابق به میل شان نبود باز هم دست به سلاح ببرند و بار دیگر کابل و شهر های دیگر را ویران کنند و به نام تحکیم حکومت مطابق میل و تفکر خود شان هزاران انسان بی گناه دیگر را به شهادت برسانند. اینها تا کنون حملات انتحاری را که در کنفرانس های علمای اسلام در افغانستان، اسلام آباد،

عربستان سعودی و مالیزیا در برابر مردم بیگناه افغانستان نا مشروع خوانده شده، آنرا " استشهادی و مشروع" می خوانند. چنانچه معاون شیر محمد عباس ستانکزی در کنفرانس ماسکو وقتی از او این سوال مطرح شد گفت وسیله در جنگ ماست و آنرا تائید کرد. آقای حکمتیار نیز حملات انتحاری را استشهادی می خواند. از اظهارات آقای حکمتیار چنین بر می آید که او به حیث نماینده طالبان سخنرانی نموده نه یکی از رهبران جریان های سیاسی که ادعا می شود در امور سیاسی افغانستان تاثیر گذار است، که هم موافقتنامه صلح را در بدل ملیون ها دالر و اعمار سه عمارت بزرگ برای خودش، هم کیشان و اطرافیان در کابل امضا نموده و هم ملیون ها افغانی مصرف ماهوار از طرف حکومت افغانستان برایش داده می شود و از همه امتیازاتی که دولت برایش ارزانی داشته بر خور دار است. او حالا در تلاش است تا چنین امتیازاتی را برای هم پیمانان دیرینه اش نیز بدست آورد

پایان